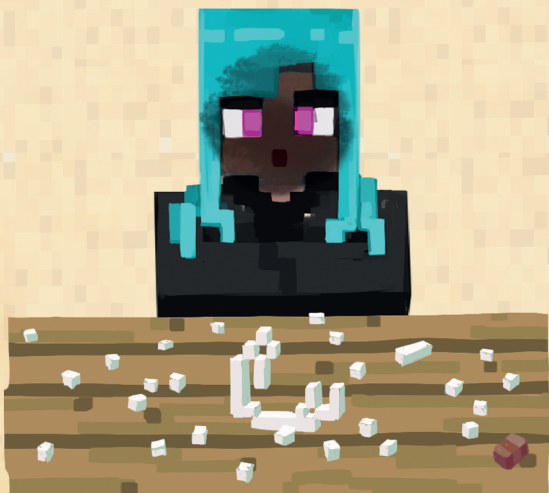

ŠTURTOK

Tá Alizée je ale kus nooba!

Dnes moja nová „parťáčka“ nerobila vôbec nič z toho, čo robiť mala. Jeden z jej elixírov jej **vybuchol** počas hodiny alchýmie. Len zažmurkala, kýchla a jednoducho povedala „**ojoj**“.

„**Fíha!**“ prehodil Pierre. „Vy ste ale **dokonalý párik** noobov!“ Skoro všetci sa mi **začali smiať**. Max a Rezeň sa na mňa **previnilo** pozreli. Aspoň sa majú čomu **smiať**, však...

Skrátka, je načas, aby som sa jej **zbavil**. Počas obedňajšej prestávky som sa vydal do školskej knižnice. V každom prípade som potreboval nájsť nejaké informácie k tomu, čo som videl.

Najväčší mob zo všetkých, na ktorých som pri čítaní narazil, bol **Mungo Všemocný**. Tak predsa som videl len ohromného zombieho. Mal som pocit, že som o obrovských zombieoch niečo čítal. Považujú sa za **veľmi vzácných**.

Ani o hodinu neskôr som v hľadaní nebol oveľa ďalej.

Žiadny mob, ani v **legendách**, nezodpovedal tomu, čo som videl. Nasledovalo popoludňajšie vyučovanie. Nevenoval som veľa pozornosti tomu, čo kričal Perce. Stačilo, že som robil **kľuky a behal**. Aj tak bolo ťažké ignorovať jeho výlevy:

„UŽ SOM VIDEL AJ RYBENKU DOLOVAŤ SKALU RÝCHLEJŠIE, AKO ČO TU PREDVÁDZATE!!!“

Snažil som sa Stevovi vykresliť, čo som minule videl, no ten sa mi **vysmial do tváre**.

„To bola určite krava. Možnože je v tom lese pár zombieov, **ale to je tak všetko.**“

Starosta sa zachoval úplne rovnako.

„Ty chceš, aby som zmenil **všetky svoje plány**, pretože si myslíš, že si niečo videl?“

Pustil sa do mňa aj Rezeň.

„Musíš **prestať s elixírmí**, kámo, nedaria sa ti.“

Jeho oči, zvyčajne veselé, vyzerali **ustarostene**.

„Nemôžeš sa raz správať normálne a nerobiť problémy? Nepamätáš si, čo sme si hovorili? **„Tvrdo pracovať, aby sme sa stali bojovníkmi!“**“

HrrrrNnn.

(Už dlho som si takto poriadne neuľavil.)

Keď som sa však so všetkým zveril Maxovi, len pomaly pokýval hlavou.

„Ja som tiež **niečo videl**, alebo skôr počul. Minulú noc. Pohádal som sa s otcom, tak som šiel von nadýchať sa čerstvého vzduchu.

Prechádzal som sa po **východných hradbách**. Začul som **veľmi silné zastenanie**, a keď som sa vrátil, nemohol som z toho zaspáť.“

„Takže v tom nie som sám!“

„Čo keby sme sa šli pozrieť, čo to je?“

„Čo tým chceš povedať?“

„Ále, zajtra večer sa pôjdeme pozrieť. Pôjdeme von z dediny a potom sa zase vrátíme. Bude to úplne v suchu.“

„Ty si sa úplne zbláznil!“

„Možno. Koniec-koncov, kto so zdravým duchom by chcel mať povolanie, v ktorom sa neustále bije s mobmi?“

Vybavili sa mi Rezňove slová: „Nemôžeš sa raz správať normálne a nerobiť problémy? Nepamätáš si, čo sme si hovorili? Tvrdo pracovať, aby sme sa stali bojovníkmi!“

Tak som povedal Maxovi, že nemám v úmysle robiť **problémy**.

„Navyše, keď si to uvedomuje už aj starosta...“

„Ten si neuvedomuje vôbec nič,“ povedal Max a zalomil rukami.

„Niečo ti vysvetlím, Minus. Dripusťme, že starosta má pravdu a vonku je len niekoľko zombieov a jeden alebo dvaja kostlivci. Toho by som sa fakt nebál. Mám niekoľko **elixírov neviditeľnosti**. Prešli by sme úplne bez povšimnutia. Ale ak sa starosta mýli a pravdu máme my... **musí sa to dozvedieť on i zvyšok dediny.**“

Nemohol som uveriť, že to Max povedal.

Ale čo nasledovalo...

„Mám túto dedinu rád a som pripravený v primeranej miere riskovať, aby som ochránil ľudí, na ktorých mi záleží.

Svoju rodinu.
A priateľov.

Vrátane deciek, čo sa hrajú u nás na ulici. Nedovolím, aby im ublížili mobovia alebo niekto iný.“

Povedal to tak silno a tak precítene... ani Steve by to nedokázal lepšie. Bolo nemožné zostať mimo. Nakoniec mi to docvaklo: **toto bol prejav bojovníka.**

Vystrel som sa.
Prikývol som.
A dokonca som sa usmial.